

hed til at udjævne alle de Uligheder, der findes mellem dem, der er inde under Lovgivningen, og dem, der er udenfor den. Her har, tror jeg, følgende Forhold først og fremmest været medvirkende. Den største og alvorligste Ulighed i vor Ulykkesforsikring er den, der fremkommer ved de Tilfælde, hvor Lovgivningen ikke hjemler Forsikring. De Tilfælde, hvor en Arbejder kommer til Skade, men ikke kan faa Erstatning og ikke er i Stand til at forstaa dette, fordi et Nabotilfælde i en Nabobedrift har skaffet hans Kollega Erstatning, fremkalder et Indtryk af Uretfærdighed, et Indtryk af, at det Forsikringsraad, der har at forvalte Loven og maa holde sig til Lovens Ord, handler ubilligt, medens man tværtimod af Erfaring ved, at det handler i den humaneste Aand, men jo maa holde Loven. Vor Lovgivning er saaledes, at i mange Erhvervsgrupper er nogle Arbejdere forsikrede, andre ikke eller er det i nogle Tilfælde, men ikke i andre. Mange Erhverv staa helt udenfor, saaledes Vognmandsforretninger, Handel, Haandværk uden Maskindrift, Byggevirksomhed, naar de Huse, der opføres, kun er enetages Huse. For Arbejderen er det dog det samme, om han kommer til Skade paa et enetages eller et toetages Hus, men Lovgivningen har draget Skellet mellem disse Bygninger. Endvidere er det saa, at kun de Arbejdere, der hører under Arbejdsgiverens Næringsvej, er forsikrede. Saafremt en Reder eller en Købmand beskæftiger Arbejdere ved Losning, Ladning eller Pakhusarbejde, er disse Pakhusarbejdere udelukkede fra Forsikring, fordi dette ikke er vedkommende Reders eller Købmands Næringsvej. Saafremt en Fabrik eller Bank driver Bygningsvirksomhed selvstændigt, er de Arbejdere, der arbejder paa disse Huse, udelukkede fra Erstatning. Hvis Banken eller Fabrikken derimod antager en Entreprenør, er Arbejderne forsikrede ved Entreprenøren.

Af et lille Skrift om Ulykkesforsikringsloven, som Kontorchef Faber i 1907 har udgivet, kan nævnes levende Eksempler paa denne Ulighed. En Entreprenør, der paatager sig Udførelsen af Stensprængning, har Ansvar overfor de af ham derved beskæftigede Arbejdere, det er nemlig hans Næringsvej, hvorved de er beskæftigede. En Gaardejer, der lader nogle paa sin Mark henliggende Sten bortsprænge for at rense denne Mark, har derimod intet Ansvar, fordi Arbejdet i dette Tilfælde

ikke er hans Næringsvej. En Forretning, der mod Betaling modtager Varer til Oplægning i et Pakhus, har Ansvar for de derved sysselsatte Arbejdere, men en Købmand, der i sin Handelsvirksomhed benytter et Pakhus til Opbevaring af de ham tilhørende Varer, har intet Ansvar i saa Henseende. En Bestemmelse, som ofte har givet Anledning til Vanskeligheder, er den, som i den ene af Lovene knytter Forsikringen til de Ulykkestilfælde, der indtræffer i den Del af Virksomheden, som kan kaldes den teknisk-mekaniske Del. Et Eksempel paa, hvorledes i saadanne Forhold Uligheden kan virke, er fremhævet i den nævnte Beretning. En Materialforvalter ved en Ladnings-, Losnings- og Pakhusforretning i København snubler en Dag, da han vil begive sig til sit Kontor for at paabegynde sit Arbejde, over en Jernbaneskinne paa Virksomhedens Grund og forslaar sig saaledes, at han afgaar ved Døden. Det er oplyst, at han vel havde Overtilsynet med alle disse Virksomheder, men at han paa Grund af Alder og Svagelighed ikke deltog i dette Arbejde udenfor Kontoret. Han er udenfor Loven, fordi han ikke deltog i den teknisk-mekaniske Del af Virksomheden. Da en Kusk ved et Bryggeri under Kørselen med Øl ude i Byen vilde tage en Kvarttønde ned fra Bomvognen, glød Tønden fra ham og faldt paa hans venstre Fod. Tilfældet henførtes ikke under Loven, da den tilskadekomne ikke ved nævnte Lejlighed kan antages at være beskæftiget i Bryggeriets teknisk-mekaniske Del. Da en Kusk ved et Bryggeri var beskæftiget med at aflæsse Øltræer udenfor Aflæsningsperonen ved Bryggeriet, blev Hestene urolige, og der skete et Ulykkestilfælde, men dette Tilfælde henførtes under Loven, fordi han midlertidig har været beskæftiget ved den teknisk-mekaniske Del af Virksomheden.

Man kunde nævne utallige Tilfælde, som viser, hvorledes Lovgivningen snart drager ind og snart skyder bort, og hvor den, hvem Ulykken overgaar og som afvises, maa staa uforstaaende overfor Loven. De, der forvalter Lovene, maa føle det som haardt at skulle afvise en, hvem Ulykken har ramt i samme Grad som en anden, der faar Erstatning, og de maa derfor tilstræbe, at Lovenes Principper bliver ensartede.

Det Program, der blev stillet Arbejderforsikringsraadet, da det i 1910 fik overdraget at tilvejebringe en Ordning af disse Forhold, gik i Korthed ud paa at tilvejebringe een Lov i Stedet for de 7, vi